

“6 Un pēc četrdesmit dienām Noa atvēra šķirsta logu, ko bija taisījis,
7 un izlaida kraukli. Tas laidās, šurp un turp lidinādamies,
kamēr ūdeņi nokritās zemes virsū.

8 Tad viņš izlaida balodi no to vidus,
kas bija ar viņu šķirstā, lai vērotu,
vai ūdeņi nav noskrējuši zemes virsū.

9 Bet balodis neatrada vietu, kur apmesties,
un atgriezās šķirstā pie viņa,
jo ūdeņi vēl bija pār visu zemi. Viņš izstiepa savu roku,
satvēra to un ienesa pie sevis šķirstā.

10 Un viņš gaidīja vēl septiņas dienas
un pēc tam atkal izlaida balodi no šķirsta.

11 Tad balodis atgriezās tā ap vakara laiku, un redzi,
noplūkta olīvas lapa bija viņa knābī, un Noa tūdaļ noprata,
ka ūdeņi zemes virsū bija noskrējuši.”

(Rad 8)

NĀC, SVĒTAIS GARS!

22. aprīlī Rīgas Kristus Karaļa draudzē notika otrā harizmātiskā Dieva slavēšana. Tās laikā izskanēja lūgšana, kuru izteica arhibīskaps Zbignevs Stankevičs: „**Lai nāk Dieva Gars un atjauno zemes vaigu, Latvijas vaigu!**”

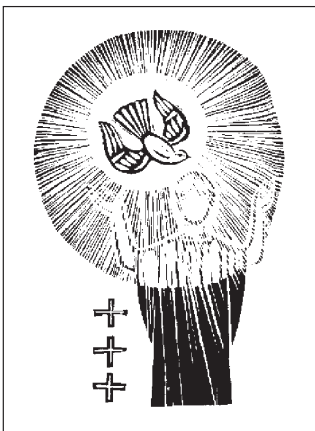
Prieks, ka beidzot virsgans ar saviem priesteriem, konsekrētajiem ļaudīm un visu tautu publiski Latvijā sauca Dieva Svēto Garu. Līdzīgā veidā Polijā 1979. gada 2. jūnijā lūdzās svētais pāvests Jānis Pāvils II. Pēc šīs lūgšanas Polija tika redzami atjaunota. Daži uzsver – bez asins izliešanas.

Kur varam meklēt pamatu tam, lai grieztos pie šādas lūgšanas gan privāti, gan liturģiski? Atbildi var rast ļoti daudzās Bībeles vietās, tomēr šoreiz uzlūkosim pantus, kas atrodami Vecajā Derībā, Radišanas grāmatas 8. nodaļā. Fragmentu no tā lasiet mūsu avizes 1. lapā!

Tur runāts par notikumiem, kad cilvēce grēkoja un Dievs izlēma visus iznīcināt, sūtīdams plūdus, saudzējot Noasu, kurš palāvās uz Dieva pacietību, un kopā ar viņu septiņas citas dvēseles – kā saka sv. Pētera vēstule (1 P 3, 20). Radišanas grāmatas stāsts par Noasu pravietiskā veidā norāda uz pestīšanas dāvanu, kas pie mums atnāca caur Jēzu Kristu, kā arī par Svētā Gara atjaunojošo spēku. Protams, tas saprotams tikai mums, Jaunās Derības cilvēkiem, kuri uz šādiem notikumiem varam skatīties caur Jēzus prizmu.

Bībele te runā par plūdiem (jūru), kas simbolizē cilvēces grēku vai precizāk – ir samaksa par grēkiem. Tie nīcina visus cil-

vēkus, jo „grēka alga ir nāve” (Rom 6, 23). Tomēr Dievs atnāca mūs pestīt, un Bībeles stāstā Viņa labvēlību redzam tajā, ka Dievs atklāj Noasam, kas notiks, un skaidro, kā jāglābj sevi un pārējos izredzētos. Glābšanas rīks ir **šķirsts – koks**, kas pasargās no iznīcības un „ievedīs” jaunajā dzīvē. Mēs, Jaunās Derības cilvēki, **Noasa personā redzam pašu Jēzu**, kurš bija paklausīgs savam Tēvam līdz pat nāvei. Viņam bija apsolīts, ka, pateicoties tam, „viņš redzēs izaugam jaunu dzimumu un dzīvos ilgi” (Is 53, 10). Tādēļ sv. Pāvils, komentējot par nāvi, kas ir samaksa par grēku, turpina: „... bet Dieva dāvana

ir mūžīgā dzīve mūsu Kungā Jēzū Kristū” (Rom 6, 23). Un pestīšana no „grēka plūdiem” nav notikusi savādāk, kā tikai caur **Krusta „šķirstu”**. Tikai tad „ūdeņi zemes virsū bija noskrējuši” (Rad 8,11).

Tas vēl nav viss. Var teikt, ka cilvēka sirds trauks pēc pirmā cilvēces kritiena (pirmdzimtā grēka) ļoti viegli pildās arī ar personīgā grēka „netīro ūdeni”. Tādēļ Jēzum iepriekš vajadzēja ciest, lai iztukšotu „sirds trauku”. Bet Dievs apsolīja vairāk: savu Tiro, Dzīvo Ūdeni, proti, Svēto Garu, kas pildīs ticīgo sirdis. Par šo Debesu Tēva apsolījumu un izpildīšanu lasām Apustuļu darbos: „Dieva labās rokas paaugstināts un no Tēva saņēmis Svētā Gara apsolījumu, Viņš izlēja to, ko jūs redzat un dzirdat” (Apd 2,33). Interesanti šeit skan vārds „izlēja”. Izliet taču var kaut ko šķidru – ūdeni vai ko tamlīdzīgu. Te sastopamies ar Jēzus teikto, kad Viņš Svētā Gara klātbūtni un darbību attēlo tieši caur

ūdeni: „Kam slāpst, lai nāk pie manis un dzer! Kas uz mani tic, no tā iekšienes, kā sacīts Rakstos, **plūdis dzīvā ūdens straumes**. Bet **TO VIŅŠ SACĪJA PAR GARU, KO SAŅEMS TIE, KAS UZ VIŅU TIC**, jo Gars vēl nebija dots, tāpēc ka Jēzus vēl nebija pagodināts” (J 7,37-39). Jēzus to iepriekš jau bija līdzīgi teicis konkrētai personai, Samarietei: „Kas dzers to ūdeni, ko es viņam došu, tam ne mūžam vairs neslāps. Bet ūdens, ko es tam došu, kļūs par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei” (J 4,13-14). Tagad Viņš to izsaka vispārēji.

Tātad Jēzus nāve bija nepieciešama, lai Viņš kā jaunais Noass, glābjot mūs caur nāvi „krusta šķirstā”, varētu pēc tam „izlaist balodi”. (Par baloža simboliku attiecībā uz Svēto Garu skatiet Lk 3,22; J 1,32). Cieši ar šo patiesību saistās Evaņģēlistu liecība, kas saka: „Viņš izdvesa savu garu” (Mt 27,50; Lk 23,46). Jā, Jaunais Noass šādā veidā visspēcīgāk apdāvināja savu izglābto Ligavu – Baznīcu – un tajā arī katru dvēseli atsevišķi. Tagad Dieva Garā cilvēki var (beidzot) patiesi dzīvot, var baudīt jauno „cilvēces vasaru”. Par šādu vasaru, (atdzīvināšanu) Rad 8. nodaļā pravietoja balodis, jo „**noplūkta olīvas lapa bija viņa knābi**” (Rad 8,11). Pietiek paskatīties uz Apustuļiem: kā viņi dzīvoja, kamēr Jēzus nebija „izlaidis

balodi”?! Klausīsimies: „*bija noskumuši*” (sal. Lk 24,17); „*...aiz bailēm no jūdiem durvis, kur mācekļi bija sapulcējušies, bija aizslēgtas...*” (J 20, 19); „*Sīmanis Pēteris atkal aizgāja zvejojot*” (sal. J 21, 3). Bet, kad Svētais Gars atnesa viņiem savu spēku, iesvaidījumu – „olīvas lapu” –, tie tika atdzīvināti un „*ietērpti spēkā no augšienes*”. Tas uzreiz arī pamanāms. Kādas atgriešanās notika pēc sv. Pētera pirmā sprediķa, skatiet Apd 2,41; cik spēcīgi Dievs darbojās caur viņu dziedinot, skatiet Apd 5,15.

Mūsdienās Dieva svaidīšanas spēks ir sastopams, pirmkārt, svētajos sakramentos, kuros bieži ir lietota pasvētīta olīveļļa. Tādējādi vieglāk saprasta, ka Noasa šķirsts pravietiskā veidā runāja par Kristus Baznīcu (dzīvo personu kopienu!) un ka balodis ar olīvas lapu knābi it kā pravietoja **par Svētā Gara spēku, kas darbosies Baznīcas svētajos sakramentos**.

Nobeigumā vērts piedāvāt, lai mēs lūgtos par Svētā Gara atnākšanu, citējot bīskapa vārdus. Varam tos pārfrāzēt un izteikt lūgšanā: „*Nāc, Svētais Gars, Dieva balodi, uz mūsu Baznīcas šķirstu! Nāc, atnes olīvkoka lapu, no kuras mums dosi svētdarošu mīlestības eļļu! Amen.*”

Priesteris Pāvils

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
KARMELA RAKTUVE

*Iekāpt žēlastību spainī,
lai būtu nolaistam dziļumos
caur septiņiem mīlestības gredzeniem
pie Noslēpumainā Avota.*

*Palikt vientuļā tumsā,
lai visas lapsas nomirtu badā
dvēseles pils vārtu priekšā,
nevarēdamas vairs atrast atslēgas.*

*Tad ielikt sirdi Liesmās,
lai smeltu Dzīvo Ūdeni,
kurš aplaistīs vagas
plaukstošā vīnadārzā un druvā.*

*Pēc tam atnest ogas un graudus,
lai izspiestas un samaltas –
tos paceltu pāri siržu altāriem,
kuri gaida mātes un tēva roku.*

Vissvētākā Sakramenta priekšā,
Aglonā, 8.04.2016.

„BŪT ATVĒRTIEM DIEVA ŽĒLASTĪBAI”

Priesteris **Ingars Stepkāns** savulaik katoļu draudzē Madonā, arī Jaunkalsnavā un Ērgļos. Šobrīd viņš ir Rīgas Romas katoļu Kristus Karaļa draudzes prāvests.

Sarunā ar izdevumu „Kalnā” priesteris atklāj, kā savā dzīvē izjutis Svētā Gara klātbūtni.

– Mans atgriešanās stāsts būtībā arī ir Svētā Gara liecība, – uzsver priesteris Ingars. – Tas notika baznīcā, kad biju pie grēksūdzes. Skatoties uz savu dzīvi, varu teikt, ka Dievs mani ielika ilgās pēc pilnības, pēc Dieva pazišanas. Biju tas, kas sākumā meklē laimi. Šie laimes meklējumi mani veda cauri materiālām lietām, caur dzīves baudīšanu, arī garīgiem meklējumiem, piemēram, budismu. Nekur tomēr neradu

piepildījumu, līdz sāku lūgt Dievu, lai Viņš man atklājas, lai palīdz atrast sevi pats. Šī lūgšana aizveda līdz baznīcai, kur piegāju pie grēksūdzes. Grēksūdzes laikā, kad priesteris deva grēku piedošanu jeb absolūciju, piedzīvoju Dieva Gara pieskārienu. Tas bija jūtams pat fiziski.

– Kā isti – kā vējš, uguns, elpa, pieskāriens vaigam?

– Nē, tas bija īpašs dvēseles pacilātības brīdis, kas izmainīja mani visu. Ne-

skatoties uz to, ka pēc šīs grēksūdzes bija pagājušas vairākas dienas, dvēseles pacilātības stāvoklis mani turpināja vadīt. To sajutu un piedzīvoju – Dieva Gars man bija vienmēr līdzās.

– Tālākie soļi jau bija ļoti konkrēti...

– Jā, gāju svētceļojumā uz Aglonu, iestājos Garīgajā seminārā, ar to brīdi mana dzīve mainījās.

– Ir bijuši arī smagi pārbaudījumi, uzbrukumi, bet tagad, kalpojot Rīgas Kristus Karaļa draudzē, Svētā Gara apliecinājums ir redzams caur draudzes harizmātiskajām slavēšanām.

– Dievs visu vada un kārtu. Ne jau mūsu kalpošana ir pati sva-

rīgākā, bet gan atvērtība Dieva gribai. Žēlastības dāvanas pār mums izlej Viņš, bet lielākā problēma ir tā, ka cilvēki (ticīgi vai neticīgi) savā būtībā ir noslēgti. Viņi pieņem sevi kā augstāko patiesību, visu zinātāju, ir pārliecināti par to, kas ir pareizi un kas nav. Faktiski tā ir noslēgšanās no Dieva Gara, jo Dievs kā Gars vada mūs. Ja esam garīgi, atvērti Svētajam Garam, ir iespējama un notiek gan slavēšana, gan dažādu žēlastības dāvanu izliešanās. Citam tā būs gudrības dāvana, citam – drosme, vēl citam – dziedināšana vai kāda cita žēlastība.

Priesteris Ingars Stepkāns, Rīgas Romas katoļu Kristus Karaļa draudzes prāvests, baznīcas atāra priekšā.

Nepieciešamā saņemšana var notikt caur sajūtām – prieku, mieru vai ko citu. Tās visas ir žēlastības dāvanas, bet tās saņēmam tikai tad, ja spējam būt atvērti.

– Divas harizmātiskās slavēšanas jūsu draudzes baznīcā ir liecinājušas, ka tā arī notiek, un cilvēki pie jums plūst no visas Latvijas.

– Tas nozīmē – cilvēki ir atvērti Dieva žēlastībai, un Dieva žēlastība pār viņiem nāk. Tomēr tas nav saistīts ar to, ko darām mēs – cik daudz paveicam draudzē. Mēs ieslēdzam mikrofonus, kopīgi lūdzamies, dziedam, bet pati par sevi šī aktivitāte žēlastības nenēs. Tur pirmajā vietā uzsvars ir jāliek uz Dievu.

– Vai pieļaujat, ka līdzīgu stāstu var piedzīvot arī mūsu draudze – Madonas Romas katoļu Kristus Karaļa draudze?

– Protams, jo Dievs savu žēlastību izlej bez mēra un visiem. Tikai ļoti svarīgi ir sagatavoties un Svētā Gara dāvanām atvērties. Lielākoties cilvēki tomēr atvērties baidās. Tāpēc kalpošana, iedrošināšana

ir viens no noteikumiem, lai mēs piedzīvotu šādu dzīvo Baznīcu. Un tur svarīgi lūgties kopībā. Nevis katram individuāli lūgt, bet, jo lielāka draudze, jo redzamāki augļi.

– Kad varētu notikt nākamā harizmātiskā tikšanās Rīgas Kristus Karaļa draudzē?

– Droši vien, ka tas būs rudens pusē, visdrīzāk – augustā. Pasākumam ir jāsagatavojas, turklāt vasarā būs daudzas citas aktivitātes – Jauniešu dienas Krakovā, Baznīcu nakts, vēl citi pasākumi, kuros mūsu draudze piedalīsies.

– Ko jūs gribētu novēlēt madonniešiem, jo lielākā daļa draudzē priesteri Ingaru mil un atceras.

– Novēlu būt atvērtiem un dzirdīgiem Svētā Gara iedvesmai. Savas cilvēciskās vajības, cilvēciskās grūtības un problēmas, kas traucē tuvoties Dievam, nolieciet krustā priekšā, atdodiet tās Dieva godam.

Ar priesteri Ingaru Stepkānu sarunājās Inese Elsiņa

SARUNA PAR BAZNĪCAS REMONTU

21. aprīli draudzes prāvests Pāvils Karis Pāvils. – Varianti ir trīs: atstāt ēkas mola un draudzes pārstāvis, būv-

– Bīskaps apskatīja fotogrāfijas un sadzirdēja Andra komentāru par nepieciešamību baznīcu remontēt, – komentē prieste-

ris Pāvils. – Varianti ir trīs: atstāt ēkas geometrisko veidu, to izremontējot; pagarināt ēku uz ielas pusi vai paplašināt uz dārza pusi. Tomēr pats pirmais solis, kuru obligāti jāveic, ir ēkas ekspertīze, jo no tās būs atkarīgs, ko reāli ir iespējams darīt. Ja būs zināms speciālistu novērtējums, varēs pieņemt lēmumu par virzienu, un tad arī sekos arhitekta darbs pie projektēšanas.

LIECĪBAS PAR DIEVMĀTES PALĪDZĪBU

2. jūnijā – Madonas pilsētas 90 gadu jubilejas svētkos – notiks Madonas katoļu baznīcas svētgleznas „Svētā Dievmāte Marija – Kristīgo palīdzība” (attēlā) kronēšana. Gatavojieties nozīmīgajam notikumam, publicējam draudzes pārstāvju liecības.

VITAS LIECĪBA

Mana meita ilgojās pēc bērniņa, kuru jau kādu laiku nevarēja sagaidīt. 2014. gada 15. augustā viņa atbrauca man līdzī uz Aglonas Dievmātes svētkiem, un jau drīzumā pieteicās mazulis.

Kad bija pienācis laiks bērnam nākt pasaulē, dzemdības kavējās, un mēs ļoti uztraucāmies. Palūdzu upurēt Svēto Misi savas meitas gaidāmo dzemdību un bērniņa nodomā, domās savu mazbērniņu atdevu Dievmātes Marijas aizbildniecībā.

EMĪLIJAS LIECĪBA

2001. gada kādā janvāra svētdienā draudzes priesteris Rihards Rasnācis pēc Sv. Mises paziņoja, ka no 19. līdz 25. februārim tiek organizēts svētceļojums uz Vatikānu, kur notiks mūsu arhibīskapa Jāņa Kardināla Pujata inaugurācija.

Tas mani tik ļoti uzrunāja, ka, nometusies ceļos minētās svētbildes priekšā, sirds dziļumos lūdzos, lai varētu tur aizbraukt. Nezināju, kā tas iespējams, jo strādāju skolā, šai laikā bija ielānāts vadīt skolēnu projektu nedēļu, jo tuvojās pil-

Drīz arī bērna piedzimšana veiksmīgi norisinājās. Pēc nedēļas mazo puisīti atnesām pie Dievmātes svētgleznas pateicībā par dzīvības dāvanu. Asaras mums plūda pašas no sevis. Kad aizgājām mājās, bērna seja bija it kā izmainījusies, kļuvusi citādāka. Pēc laiciņa puisēnam vēl bija nepieciešama operācija, to gaidījām ar pašāvilību uz Dievu un Dievmāti. Viss norisinājās veiksmīgi, bērniņš atveseļojās, aug un attīstās.

Visu to redzam, kā konkrētu Dieva un Dievmātes atbildi uz mūsu lūgšanām. Lūgšana pie mūsu Dievmātes svētgleznas palīdz un dod atbildi katrai lūgšanai. Viņas tuvumā sirdi pārņem siltums un mīlestība, kā mīļās Mātes klātbūtnē.

Slava un pateicība Dievam par svēto Jaunavu Mariju – Kristīgo palīdzību un par viņas gādību un mīlestību!

sētas 75. gadadiena. Tomēr Dieva spēka stiprināta, devos pie direktora vietnieces mācību darbā, lai lūgtu atbrīvot mani no šī pienākuma veikšanas. Viņa atbildēja, lai sameklēju, kas strādās manā vietā, tad varēšot braukt. Tas likās neiespējami, jo visiem kolēģiem bija savas skolēnu grupas un uzdevumi.

Zvanīju meitai Inesei, kura tajā laikā mācījās Rīgas lietišķās mākslas koledžā un teicu, ka man ļoti žēl, jo neredzu nekādu iespēju, lai dotos iecerētajā svētce-

ļojumā. Viņa teica, lai braucot, ka atprasīsies no mācībām un novadīs projektu. Es gan šaubījos, jo Inesei nebija ne atbilstošas izglītības, ne prakses. Tomēr paklausīju un vēlreiz devos pie skolas vadības... Neticami, bet man tika atļauts braukt.

Uzrakstīju veicamo darbu sarakstu un aizbraucu, lai lūgtos, apskatītu svētvietas Čenstohovā, Krakovā, Altenburgā un nokļūtu Vatikānā Latvijai tik nozīmīgās dienās, jo 2001. gada 21. februārī notika V.Em. Jāņa Kardināla Pujata inaugurācija; piedalījāmies Vatikānā Euharistijā; 23. februārī – audiencē pie pāvesta Jāņa Pāvila II, kurā viņš mūs uzrunāja, sveicinot

latviešu valodā, deva pāvesta svētību un aizlūdza par Latviju.

Ieradusies darbā, sapratu, ka viss ir paveikts ļoti labi. Par to liecināja arī fakts, ka nākamajā gadā skolēni nāca pie manis un prasīja, vai projekta nedēļu atkal vadīs Inese.

Mīļais Dievs, tas ir tikai viens notikums manā dzīvē, kas apliecina, ka Tu dzirdi manas klusās lūgšanas, cik Tu esi žēlsirdīgs. Zinu, ka to, ko ar saviem cilvēciskiem spēkiem nespēju, varu uzticēt Tev.

Ticu, ka Vissvētākā Jaunava – Kristīgo palīdzība aizlūdza par mums. Caur Mariju pie Jēzus! Amen!

KĀPĒC ES PIENĒMU SKAPULĀRU

No svētajiem man īpaši tuva ir Dieva Māte, uz kuras piemēru lūkojoties, varu mācīties to pazemību, pašāvilību, mīlestību un dziļo ticību uz Dievu, ar kādu viņa ir apveltīta.

Pirmoreiz par to, ka pastāv skapulārs, dzirdēju pirms vairākiem mēnešiem grēksūdzes laikā, kad priesteris aicināja, ka varbūt ir vērts padomāt par skapulāra pieņemšanu. Sirdī bija vēlšanās noskaidrot, kas tas isti ir.

Braucienā uz Romu atklāju, ka mūsu draudzē jau ir māsas, kas nēsā šo tērpu, un par to mums ceļā bija iespēja parunāt. Pārsprīdām tīri praktiskas lietas – kā to pareizi nēsāt un no kurienes šī tradīcija ir radusies. Priesteris Pāvils parādīja savu skapulāru, lai būtu priekšstats, kāds tas izskatās. Visvairāk atmiņā palika brīdis, kad viņš noskūpstīja savu skapulāru.

Interesanti, ka Dievs man vispirms deva iespēju iepazīt cilvēkus, kas nēsā šo svētīto tērpu, pamanīt viņos īpašu mīlestības kalpošanu un tikai tad izlasīju grāmati-

ņu par Karmela Dievmātes skapulāru, kas mani ļoti uzrunāja, atbildēja uz daudziem jautājumiem, un deva pārlicību, ka patiesi vēlos pieņemt skapulāru, jo to devusi pati

Dievmāte, apsolut, ka ikviens, kas nomirs šajā tērpā, tiks pasargāts no elles liesmām.

Spēcīgas un aizkustinošas bija liecības, kas aprakstītas grāmatiņā, kā arī fakts, ka to nēsājuši lielākā daļa pēdējo trīs gadsimtu pāvesti.

Ar skapulāra pieņemšanu un pievienošanu svētās Kar-

mela kalna Dievmātes brālībai, uzlūkoju Jaunavu Mariju kā savu Karalieni, kura ar īpašu mīlestību un mātišķu aizsardzību vada ceļā pie Jēzus Kristus.

Pāvests Jānis Pāvils II ir teicis: „Ar skapulāra starpniecību Karmela Dievmātei uzticīgie izrāda savu vēlēšanos veidot savu dzīvi pēc Marijas parauga, kas ir Māte, Aizbildne, Māsa, Visšķīstākā Jaunava, ar skaidru sirdi uzņemot Dieva Vārdu un ar dedzību veltījot sevi kalpošanā brāļiem.”

Mārite Kampāne

NEDZIMUŠĀ BĒRNA GARĪGĀ ADOPCIJA

Ik gadu pasludināšanas svētkos, apcerot Kristus ieņemšanas brīnumu, Baznīca piedāvā garīgi adoptēt kādu vēl nedzimušu bērnu, kura dzīvība ir nāves briesmās. Garīgi adoptēt nozīmē apņemties deviņus mēnešus ik dienas lūgties un pildīt papildu brīvprātīgās apņemšanās kāda bērna nodomā.

„Cilvēka dzīvība ir svēta,” ar šādiem vārdiem māsas Emanuēla un Gabriēla 3. aprīlī pēc abām svētdienas Misēm uzrunāja draudzi, pastāstot par garīgās adopcijas būtību.

Draudzē garīgās adopcijas solījumus salika 29 cilvēki, kuri rīta un vakara Misēs iznāca altāra priekšā, aizdedza sveces, nodziedāja himnu Svētajam Garam un kopīgi izteica priestera lasīto solījumu un lūgšanu. Pārrunājot par motivāciju uzņemties lūgšanu 9 mēnešu garumā, atbildes bija visdažādākās – kādu satrauc

biedējošā statistika, kādu uzrunāja māsu sacītais, kāds padomju laikos pats piedzīvojis aborta rūgto pieredzi. „Lūgšana ir pats vienkāršākais, ko varam darīt šo bērniņu labā,” atzina kāda draudzes sieva.

Priesteris Pāvils mācībā uzsvēra, ka neviena dzīvība nav nejaušība, Dievs par katru no mums jau ir domājis pirms mūžiem. Uzņemoties lūgšanu par nedzimušu bērnu, rikojamies līdzīgi Dievam, kuram rūp dzīvība. Priesteris piebilda, ka garīgā adopcija ir kā atbilde mūsu laikmeta zīmēm un mīlestības trūkumam, redzot un dzirdot par to, cik daudzi aborti tiek veikti.

Pārsteigums šajā dienā bija arī māsas Emanuēlas lasītais Svēto Rakstu fragments un māsas Gabriēlas dziedātais psalms latviešu valodā.

Agnese Liepiņa

LABA GRĀMATA. „GŪT MIERU!”

Ejot pa garīgo ceļu, dažkārt mūsos ielaužas nemiers, ko izraisa dažādi impulsi un kustības sirdī – skumjas, izmisums, šaubas, kurām nevaram rast izskaidrojumu. Tajā mirklī kļūstam par savu nezināšanu gūstekņiem – it īpaši situācijās, kad pieņemam radikālus un izšķirošus lēmumus, balstoties tikai uz šiem impulsiem, bet nezinot to izcelsmi – tas nāk no labā vai ļaunā gara.

Šādā „gūstā” varam pavadīt pat gadus, sējot sirdī arvien lielāku nemieru. Kā pa-

līgs garīgajā ceļā jau no 5. gs ir Sv. Ignācijs no Lojolas, kurš kristiešiem devis 14 konkrētus garu izšķiršanas noteikumus, „lai zināmā mērā apzinātos un izprastu dažādas kustības, kas rodas dvēselē: labās, lai tās pieņemtu, un sliktās, lai tās atmestu”.

Šie noteikumi ir apkopoti **Timotija M. Galagera OMV grāmatā „Garu izšķiršana. Ignāciskais ceļvedis ikdienas dzīvei”**. Tēvs Galagers šos noteikumus ir papildinā-

jis ar izskaidrojošiem un mūsdienīgiem piemēriem, uzvedinošiem jautājumiem

un pārdomām par praktisku to pielietojumu dzīvē. Grāmatu saistošās un vienkāršās valodas dēļ gribas un var izlasīt vienā elpas vilcienā, lai beidzot izgaismotu to, kas bija apslēpts, lai atrastu risinājumu savam nemieram un gūtu mieru. Pēc tam

rodas vēlme vēlreiz atgriezties pie grāmatas, lai pasvītrotu svarīgāko, pierakstītu pārdomas, atbildētu uz autora jautājumiem un lēnām pārdomātu, kādas ir bijušas manas nezināšanas važas.

Santa Jaujeniece

SLAVĒŠANA RĪGAS KRISTUS KARAĻA BAZNĪCĀ

22. aprīlī otro reizi šai gadā Rīgas Kristus Karaļa baznīcā notika harizmātisks slavēšanas pasākums.

Uz to devās arī mūsu draudzes pārstāvji. Stāsta **Valdis Bartuševičs**: – Uz Rīgu no Madonas braucām četras papildītas mašīnas, apmēram 16 cilvēku. Aizkustinošākais visā slavēšanā bija kopība. Tie bija tādi dziedājumi, ka atceroties joprojām griežas galva. Varu teikt, ka pats nedziedu vispār (pēdējo reizi bērniem dziedāju pirms trīsdesmit gadiem, kad pirms aizmigšanas vilku „Aijā, žūžū”), bet Rīgas baznīcā uz ekrāna bija vārdi, visapkārt apgaroti slavētāji, un dziesma nesa uz priekšu. Skanēja trompete, kokle, vijole, ģitāra – visi instrumenti. Tā bija tāda mūzika, balsis un slavēšana, ka biju pārņemts, un joprojām acis ir asaras. Sv. Misi celebrēja arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs. Varu piekrist, ka Svētais Gars bija tur, tas bija kaut kas neaprstāms. Rokas slavēšanā gāja pa gaisu, noslēgumā man līdzās gandrīz jau dejoja. Jaunāki, vecāki cilvēki – visas paaudzes. Lai gan kristīgajās akti-

vitātēs esmu iesācējs (esmu piedalījies Tezē slavēšanā), te jutos, kā iekāpis pašā galvenajā karuselī, kas tiek tā iegriezts, ka aizraujas elpa. Ikdienā neesmu emocionāls, taču asaras acis šai notikumā bija daudzreiz. Un ne jau emocijas ir tās, kas palikušas no brauciena. Psiholoģiski esmu stabils, bet tas bija kaut kas daudz lielāks un pārņēma pilnībā. Kad atgriezāties mājās (ap vieniem nakti) un vajadzēja iet gulēt, vēl divas stundas biju tik ļoti piepildīts, ka nevarēju aizmigt.

Valdis piebilst, ka interesants bijis vēl kāds aspekts – ceļš, dievkalpojums un slavēšana bija ļoti laikietilpīgi, tāpēc līdzīgai jāpaņem kas ēdams. „Citi bija izvēlējušies dažādus cepumus, es uztaisiju „siļķi kažokā”. Labākais, ka manu siļķi ēda pat arhibīskaps, kļuva teju par galveno šefpavāru. Atpakaļ ceļā priesteris lūdza sēsties pie stūres – visi bija noguruši, ar prieku piekritu. Bija patīkami izlīdzēt un patiešām vērts ko tādu piedzīvot. Liels paldies priesterim Pāvilam, ka viņš uzaicināja pievienoties!”

Inese Elsiņa, foto no pasākuma

„LŪGŠANAS TIEK UZKLAUSĪTAS”

Pēteris Furss (attēlā) savulaik bēga no baznīcas un tad meklēja to atkal no jauna.

Audzis kristīgā ģimenē Skaistkalnes pusē, jau no bērna kājas iepazīties ar Dievu. Mamma Antonija iemācīja lūgšanu spēku un rūpējās, lai mājās valda ticība. Gan viņš, gan abas māšas tika kristīti Skaistkalnes baznīcā un savas ticības gaitas uzsāka tur.

Rīt aptuveni 17. gads kopš Pēteri pazīstam kā ministrantu. Savu kalpošanu viņš aizsāka jaunieša vecumā, kad to ieradīja tēvs, kas pats bija ministrants. Pienākumus pilnā mērā apguva pie priestera Juliana Butāna Skaistkalnes baznīcā.

Tur pirmo reizi divpadsmitgadīgais Pēteris svētdienas Misē piedalījās kā ministrants. Jautājot, kā ceļš atveda līdz Madonas draudzei, viņš liksmi iesmejas: „Es biju paklīdis. Blandījos apkārt. Pats no baznīcas bēgu, kļūdu prom, bet vēlāk baznīcu meklēju.”

Pēteris kļuva atkarīgs no alkohola un par tādu kļuva aptuveni 25 gadu vecumā. Lūgšanas tomēr neatstāja, kaut Mises sāka apmeklēt arvien retāk. Ceļš no Skaistkalnes aizveda līdz Ļaudonai, kur cerēja atbrīvoties no atkarības. Uzsākot patstāvīgu dzīvošanu, meklēja baznīcu: „Meklēju Madonā, bet neatradu, tāpēc katru mēnesi ar riteni devos uz Jēkapils vai Viļānu baznīcu.” Laikā, kad ceļi bija slidēni, brauca uz Viļāniem, kur nakti pavadīja klosterī un

nākamajā dienā devās atpakaļ uz Ļaudonu. Pirmo reizi ar Madonas katoļu draudzi iepazīsies laikā, kad tur kalpot uzsāka priesteris Cimanovskis, bet kā ministrants

Misēs piedalījās priesteri Riharda Rasnača kalpošanas laikā.

Pastāvīgi Dievam Pēteris lūdzis ģimeni, lai savas dzīves beigās nebūtu viens. Paralēli turpinājis cīņu ar atkarību. Kopš uzsāka kalpošanu Madonas draudzē, ministrants arvien vairāk pievērsās ticībai un lūgšanām. Viņa lūgšanas tika uzklausa 2006. gada vasarā, kad Aglonā tikās svētoceļnieki. Toreiz pie viņa pienāca tagadējā pameita Laura ar lūgumu iedot tālruņa numuru,

lai varētu sazināties pēc Aglonas. Smaidot Pēteris saka: „Drīz vien pēc izbraukšanas no Aglonas man zvanija Anita, lai pajautātu, vai ar mani viss ir kārtībā.” Nākamā gada augustā Pēteris un Anita Madonas katoļu baznīcā salaulājās – viņa lūgšana piepildījās pilnībā. Nu viņam ir ģimene, ko tik ilgi bija lūdzis savās sarunās ar Dievu.

Jautājot, kad visvairāk izjutis Dieva klātbūtni, Pēteris piemin gadījumu no laika, kad Aglonā viesojās pāvests Jānis Pāvils II. „Manas kājas neklausīja, un visi apgalvoja, ka ar velosipēdu līdz Aglonai netikšu. Kad pēc tikšanās ar pāvestu atgriezos mājās, biju vesels!”

Dieva klātbūtni visspēcīgāk izjut brīžos, kad lūdzas un ir grūti. „Jēzum arī bija grūti,” – viņš piebilst. Pēteris katru ritu

un vakaru pusstundu-stundu velta lūgšanām, un tā ir neatņemama viņa ikdienas sastāvdaļa. Lielākoties tiek skaitītas lūgšanas Dievmātes godam, bet vismiļākās ir Tēva Pio lūgšanas, lūgšanas nodomā par ģimeni, lūgšana nedzimušā bērna nodomā un lūgšanas no grāmatas „Mieram Tuvu”. Runājot par šo tēmu, viņš steidz piebilst: „Nepazaudēt ticību man palīdzēja mātes lūgšanas”, un par to viņš ir neizsakāmi pateicīgs.

Lai arī pēdējā laikā Pēteris darba dēļ uz svētdienas Misēm un dežūru kapelā netiek, katru ritu un vakaru izjūt Dieva klātbūtni lūdzoties. Viņš neatteiks palīdzību un vienmēr zinās, kura lūgšana jāskaita attiecīgajā situācijā. Sarunas noslēgumā Pēteris nebeidz smaidīt – tagad arī citi zinās, cik Dievs ir žēlsirdīgs un ka katra lūgšana tiek uzklausa.

Viktorija Furša,
autores foto

CARITAS LATVIJA SNIEDZ ATBALSTU

Caritas Latvija Gavēņa laikā organizēja akciju, kuras ietvaros vāca ziedojumus Latvijas katoļu draudžu ģimenēm, kam visvairāk ir nepieciešams atbalsts un palīdzība. Ar portāla *katolis.lv* starpniecību tika izveidots „Gavēņa kalendārs”, kurā tika ierakstītas minēto ģimeņu vajadzības, piemēram, pēc mēbelēm, bērnu ratiņiem, sadzīves tehnikas u. c. Varēja ziedot gan konkrētas lietas, gan naudu šo lietu iegādei.

CARITAS
LATVIJA

ģimenēm var nopirkt viņām nepieciešamās lietas. Piekritu tās sameklēt veikalos un nogādāt gultu ar matračiem un ledusskapi. Minētās lietas no Rīgas palīdzēja atvest draudzes loceklis Kaspars un Vents. Tas bija brīnišķīgs iepriecinājums visiem – gan tiem, kas lietas saņēma, gan tiem, kas ziedoja un citādi palīdzēja.

Drīzumā plānojam veidot *Caritas Latvija* Madonas katoļu draudzes brīvprātīgo kalpotāju komandu. **Lūzdu pievienoties visus, kas vēlas iesaistīties žēlsirdīgo darbu kalpojumā. Pieteikties pie Olgas pa tālr. 26548915.**

Olga Madžule

Caritas nozīme: nesavtīga, Dieva mīlestībā sakņota tuvākmīlestība. Tā ir ceļš uz tikšanos ar Dievu, jo aklums pret tuvāko, dara cilvēku aklu arī pret Dievu. Caritas ir katra atsevišķā cilvēka un visas Baznīcas kopīgais uzdevums pārvērst mīlestību darbos. Gadsimtu gaitā šis mīlestības kalpojums ir nostiprinājies kā viens no būtiskiem Baznīcas sektoriem.

LŪGŠANU KAPELAI – 5 GADU JUBILEJA

21. aprīli ekumeniskajai Lūgšanu kapelai Madonā draudzes svinēja 5 gadu jubileju. Pēc slavēšanas, ko kapelā nodrošināja Kalna skolas pārstāvji, uzrunu teica LELB Madonas iecirkņa prāvests Hanss Jensons, uzsverot, ka kapela kļuvusi par svētu un iemīļotu vietu visiem. „Luterāņu konfesija novērtē, ka te var iegriezties visi, jo kapela ir pilsētas vidū, savukārt mūsu dievnams vēsturiski ir pilsētas malā.”

Priesteris Rihards Rasnacis atgādināja, ka kapela atrodas bijušā cietuma teritorijā, un Jēzus ir teicis: „Es biju cietumā, un jūs Mani apmeklējāt.”

– Lai procesijā, kurā dosimies, varam piedzīvot, ka ejam ar Viņu un visi kopā ejam pasaulē! Mēs gribam Tev sekot un būt Tavi patiesie mācekļi, – vēstīja priesteris.

Inese Elsiņa, Zanes Licites foto

KOKLĒ DIEVA GODAM

Madonas baznīcā kokle svētdienas vakara Misē skan jau vairākus gadus, taču citur tas nav raksturīgi. Tradicionālais baznīcas instruments ir ērģeles, liturģijā bieži izmanto sintezatoru, arvien biežāk kā pavadošo instrumentu izmanto ģitāru. Tomēr Bībelē minēts „psaltērijs” (to lieto psalmu dziedājumos), kas tulkojumā nozīmē „kokles”. Jāpiezīmē, ka latviešu etnogrāfiskā instrumenta nosaukums parasti tiek lietots

daudzskaitlī tāpat kā „durvis” un „debešis”. Lai stimulētu šī instrumenta izmantošanu baznīcās, no 8. līdz 10. aprīlim priesteris Rodions Doļa aicināja koklētājus un kokļu spēles interesentus uz kokļu un ģitāristu kopīgu muzicēšanu Aglonā. Pasākuma ietvaros notika lekcijas, meistarklases, stundu lūgšanas, Mises un Dieva slavēšana ar dziesmām kokļu un ģitāru pavadībā. Lekciju par koklēm līdzīgo instrumentu nozīmi kristīgajā kultūrā lasīja pr. Rodions. Viņš pieminēja, ka desmit stīgu instrumentiem katra stīga simbolizē vienu bausli un visi kopā tie veido skanējuma pilnību. Horizontālais instrumenta novietojums savukārt liek skaņai plūst uz augšu, tādējādi tā simboliski tiek veltīta Dievam. Priesteris Bernards Vagalis stāstīja par mūziku liturģijā un liturģisko mūziku. Viņš pauda pārliecību, ka svarīgi saglabāt un novērtēt Baznīcas mantojumu, kristīgās tradīcijas.

Tas bija Dieva brīnums, ka varēju pie-

dalīties šajā pasākumā. Vienmēr esmu gribējusi būt Aglonā ne tikai svētceļojuma laikā augustā, bet aizbraukt tad, kad tur ir pavisam kluss. Tāpat manī jau kādu

laiku bija radusies interese par kokli. Kā teicu iepazīšanās vakarā – ar kokli visu mūžu biju dzīvojusi kā paralēlās pasaulēs. Vienmēr ar savu maigo, neuzmācīgo skanējumu tā bija līdzās, bet tikai tagad to saklausīju. Pirmais vakars, kad Aglonā ciemo-

jās mūsu prāvests pr. Pāvils, bija skaists sākums. Tad runājām par slavēšanu, un kāpēc tā vajadzīga. Saucām Svēto Garu caur lūgšanām un dziesmām. Par Svētā Gara klātbūtni liecināja tas, ka pirmo reizi satiekoties apmēram 30 cilvēkiem, visi kopā dziedājām, spēlējām harmonijā, kas šķiet neticami. Arī vēlāk, daloties iespaidos, izrādījās, ka šis vakars uzrunāja un piepildīja daudzus. Labus kokles spēles pamatus ielika Latvijā pazīstamā koklētāja Laima Jansone. Aglonā satiku arī daudzus citus brīnišķīgus cilvēkus un ieguvu jaunus draugus. Mani pārsteidza dažādība, kas bija dalībnieku vidū un reizē spēja būt saliedētiem patīkamā atmosfērā. Bija gan jauni, gan veci cilvēki, arī bērni, tāpat kristieši un tādi, kuri vēl Dievam netic.

Pēc trim Aglonā pavadītām dienām tikpat ilgi lidoju uz kokles skaņām.

**Lauma Zariņa,
foto no pasākuma**

KONKURSS „DIEVS IR ŽĒLSIRDĪGS”

Rīgas Augstākā reliģijas zinātņu institūta Katehēzes metodiskā centra un Latvijas kristīgo skolotāju asociāciju izsludināja konkursu „Dievs ir žēlsirdīgs”. Tajā ar darbiem piedalījās katoļu, luterāņu, adventistu un metodistu draudzes, arī vispārīglokojošo skolu kristīgās mācības un Jūrmalas speciālās internātpamatskolas skolēni. Radošie darbi par Dieva žēlsirdību atceļoja no Liepājas, Krāslavas, Preiļiem, Madonas, Siguldas, Olaines, Vaboles, Neretas, Pļaviņām, Aizkraukles, Jūrmalas un Rīgas.

23. aprīlī mūsu draudzes svētdienas skolas bērni devās uz Skrīveriem, kur notika konkursa noslēguma pasākums.

Sv. Misi Skrīveru Visvētākās Jaunavas Marijas – Miera Karalienes baznīcā vadīja priesteris Māris Ozoliņš. Viņš uzrunāja bērnus par Dieva bezgalīgo un laipno žēlsirdību. Aicināja ticēt tai un palauties, ka Dievs vienmēr piedos, lai kur arī dzīves ceļš nebūtu tevī aizvedis.

Madonas svētdienas skolas bērni bija sagatavojuši lūgšanas, kuras Mises laikā tika lūgtas:

- ◆ Par Svēto Baznīcu, lai tai piepulcējas aizvien vairāk Kristiešu. (Daniels)
- ◆ Par visiem Dieva kalpiem Pāvestu Francisku, bīskapiem un priesteriem, lai Dievs dod Svētā Gara vadību un cilvēku mīlestības pilnu sirdi. (Linda)
- ◆ Par kristiešiem, kuriem ir grūtības, nelaimes, slimības, lai Dievs dod viņiem spēku ticībā. (Paula)
- ◆ Par bērniem, lai pieaugušie nedara tiem pāri. (Kaspars)
- ◆ Par ģimenēm Latvijā, lai Marija gādā par tām. (Astra)
- ◆ Par to, lai Dievs attur mātes no abortiem. (Emīlija)

- ◆ Par tiem, kuri ir slimi un vāji, lai Kungs sūta palīgus viņu dzīvē. (Toms)
- ◆ Par neticīgajiem, lai Dievs pieskaras viņu sirdīm un samīļo tos. (Rasa)
- ◆ Par Latvijas zemi, lai Dievs ar savu GAISMU ienāk šeit. (Izabella)
- ◆ Par dzīvniekiem, lai tiem labi klājas mūsu zemē. (Elza)
- ◆ Par Skrīveriem, lai notiek Dieva brīnumi un žēlastības. (Kristīne)
- ◆ Par mirušajiem, lai Dievs ved viņus uz Debesīm. (Terēze)
- ◆ Par mums pašiem, kuri esam šeit, lai Dievs vada, sargā un svētī. (Jāzeps)

Vēlāk tika izsniegti Pateicības raksti. Konkursā 1. vietu ieguva Liepājas sv. Dominika katoļu draudzes bērnu kopdarbs.

2. vieta atceļoja uz mūsu draudzi. Katrs bērns dāvanā saņēma rokassprādzi ar Dieva vārdu, skoliņa – atmiņas spēli „Ticības dārgumi”.

Pēc apbalvošanas bija iespēja slavēt Dievu dziesmās, kā arī jautri darboties rotaļās.

Paldies organizatorei Lolitai Ērglei par jauko organizāciju un miļumu. Jauki, ka kopā ar mums bija mamma Baiba un Gunīta.

Bērni dienas beigās bija ļoti priecīgi, un es jutu – Svētais Gars nes viņus uz saviem stipriem un miļajiem spārnēm. Slava Dievam, kurš pieskārs mūsu sirdīm un atgādināja – Viņā ir PRIEKŠ, LAIME, SPĒKS UN MIERS.

Brāļi un māsas, lai pavasara spirdzinājums no dzīvā Dieva avotiem jūsu dvēselēm!

Skolotāja Inese Zile, autores foto

APRĪĻA TALKĀ SAKOPJ APKĀRTNI

Lielās Talkas dienā – 23. aprīlī – pēc Sv. Mises draudzes pārstāvji uzkopa baznīcas apkārtni. Tika grābtas lapas, satīrīti nelielie „čūsklāji”, sakopts ap šķūni un mūris ap baznīcu. Talkoja gan draudzes sievas, gan vīri, arī pāris prie-

cīgu bērnu. Lietus un krusa parādījās tikai pēc darba.

Talka noslēdzās ar desu cepšanu un pikniku. Protams, ar pateicību Dievam, priesteri Pāvila ģitārspēli un kopīgu slavēšanu.

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

„Mēs+Marija+Madona” 2. jūnija programma

Plkst. 11 – Muzeja izstāžu zālēs lekcija un diskusija „Garīgās vērtības sabiedrībā”. Piedalās arhibīskaps Zbignevs Stankevičs, mācītājs Guntis Kalme, dzejnieks Jānis Rokpelnis.

Plkst. 18 – Saieta laukumā svētglezas „Vissvētākā Jaunava Marija – Kristīgo Palīdzība” kronēšanas Sv. Mise (ar Iestiprināšanas sakramentu), kuru vadīs arhibīskaps Z. Stankevičs.

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā

Pirmdien, trešdien, piekdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola,
Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāti

Vada (pārmaiņus): Ilze Kloppe (t. 22427528)
un Anita Cibule (t. 26464574)

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 18.45

Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Svētdienas skola

Laiks: svētdienās plkst. 12.30

Vieta: Bērnu un jauniešu centra kamīnzāle
Skolas ielā 8a, Madona

Kontakti: Inese Zīle (t. 29189376)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās

Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13

Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19

Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki, kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!

Vieta: Madonas slimnīcas kapela

Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Jauniešu tikšanās

Vajadzīgs kalpotājs, kas draudzē vadītu pusaudžu un jauniešu dzīvi.

Sv. Gara harizmātisks slavēšanas pasākums

Laiks: 15. maijā pēc vakara Mises plkst. 19

Vieta: Madonas katoļu baznīca

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19

Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Uz vāka – priestera Pāvila zīmējums.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidiķa.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.